

НОВА РОЛЬ ДЕРЖАВИ В СУЧАСНІЙ ЕКОНОМІЦІ: СОЦІОСИНЕРГЕТИЧНИЙ ПОГЛЯД

З. І. Галушка,

к. е. н., доцент, Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Вивчаються умови та причини зміни ролі держави в економіці. Аналізується концепція ролі держави як суб'єкта ринкових відносин, який має свої специфічні потреби та інтереси й несе відповідальність за ефективний розвиток суспільства. Наголошується необхідність використання соціосинергетичного підходу для аналізу сучасного суспільства та його організаційної культури.

Terms and reasons of changing of role of the state are studied in an economy. Conception of role of the state is analyzed as a subject of market relations, which has the specific necessities and interests and carries responsibility for effective development of society. The necessity of the use of sociosynergetical approach is marked for the analysis of modern society and its organizational culture.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Як свідчить світова практика господарювання та реалії нагромадження невирішених соціальних проблем на початку ХХІ ст., економічна теорія виявилася нездатною розробити надійні механізми формування організаційної культури суспільства, які, враховуючи різноманітність форм прояву суспільних проблем та множинність варіантів вибору, повинні підтримати ефективну рівновагу соціодинамічних процесів. Однією з причин, як цілком справедливо доводить В. Полтерович, є те, що "...найбільш загальні теоретичні результати мають у певному розумінні негативний характер — це висновки, які у явному чи неявному вигляді підтверджують, що в теоріях, які розглядаються, не вистачає постулатів для того, щоб отримати відповіді на порушені питання" [7, с. 15]. Інша, але пов'язана з названою, причина, з нашого погляду, полягає у неспроможності економічної науки повною мірою пояснити організаційну культуру сучасного суспільства як складний феномен, що ґрунтується на взаємозалежності

і взаємодії не лише економічних, а й соціально-культурних, національно-історичних, морально-правових, соціально-психологічних та низки інших чинників, врахувати їх при обґрунтуванні ролі держави, громадянського суспільства і бізнесу в суспільному розвитку.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ПУБЛІКАЦІЙ ТА ДОСЛІДЖЕНЬ

У світовій економічній думці найвідомішими дослідниками держави вважаються Дж. Кейнс, В. Ойкен, А. Мюллер-Армак, О. Рюстов, Ф. Мейер, Х. Ламберт, Л. Ерхард, А. Пігу, К. Ерроу, Дж. Хікс, У. Віксель, Дж. Бьюкенен Р. Масгрейв. Проблема ролі держави в постсоціалістичній економіці велику увагу приділяють українські та російські вчені: Л. Абалкин, А. Гальчинський, В. Геєць, Р. Грінберг, А. Гриневич, М. Довбенко, Т. Заславська, Ю. Кінзерський, Е. Лібанова, Ю. Пахомов, О. Рубінштейн, В. Садков, О. Яременко, А. Чухно та інші.

На сьогоднішній день з'явився принципово новий підхід у поясненні перспектив майбутнього розвитку

суспільства та нової ролі держави в сучасній економіці. Його започаткували російські вчені-економісти, співробітники Інституту економіки РАН — Р. Грінберг і О. Рубінштейн у спільній праці "Економічна соціодинаміка" (2000), за їхнім виразом, з метою "...змінити напрямки її (економічної теорії — З.Г.) основного русла"¹. Автори впевнені, що "змішана економіка" — це "проекція на практику ще не створеної економічної теорії "третього шляху", такої, що відрізняється від теорії *laissez-faire* та теорії соціалізму [3]. Вони висувають теорію нової ролі держави, згідно з якою держава, виступаючи інвестором в соціальному секторі, є суб'єктом ринку, який реалізує потреби суспільства в розвитку людського капіталу і інтелектуального потенціалу країни. Нова роль держави полягає у тому, що вона як найважливіший інститут суспільства відповідає за колективні інтереси, реалізація яких вимагає бюджетних ресурсів. І в цьому сенсі витрати держави ніяк не можна розглядати у вигляді безповоротних втрат бюджету. Задоволення потреб суспільства, досягнення поставлених цілей — це і є та віддача, яка перетворює державні витрати на інвестиції. Отже, перехід від ролі держави-мецената до ролі держави-інвестора, на думку авторів, повинен лежати в основі зміни пріоритетів соціальної політики. Вони обґрунтували тенденцію перетворення держави в одного з суб'єктів конкурентного ринку.

Невирішені питання та проблеми. Однак, визначивши для держави роль самостійного господарського суб'єкта, необхідно, враховуючи багаторівневий характер сучасної ринкової економіки та складний механізм взаємодії різних рівнів, показати засоби та інструменти реалізації інтересів держави як ринкового суб'єкта. Як зауважують на це Л. Євстигнєєва та Р. Євстигнєєв, "...у сучасний період партнерство держави і ринку повинне передбачати створення механізмів взаємного пристосування держави і крупного фінансового капіталу наголошуючи, що економічна перспектива бачиться в становленні складного ринку на принципах економічної синергетики" [4, с.131].

Саме необхідність навчитися бачити суспільство як специфічну систему зі своїми національними характеристиками, історією, ідеологією, мораллю, правовими нормами, організаційними структурами, системою економічних інтересів держави, бізнесу і громадян та принципами їхньої поведінки в реалізації цих інтересів примушує науковців застосовувати в аналізі соціальних процесів принципи синергетики. З нашого погляду, визначення нової ролі

¹Праця високо оцінена з боку наукової спільноти, про що свідчить присудження її авторам "Європейської премії за вклад в економічні дослідження і міжнародне наукове співробітництво". Праця перевидавалася двічі, у 2008 р. доповнена й вийшла під назвою "Основания смешанной экономики".

держави в сучасній економіці — це не примха чи претензія на нову наукову парадигму, а об'єктивна потреба розуміння нового бачення динаміки соціальних процесів.

Мета даної статті — на основі економіко-теоретичних підходів до місця і ролі держави в соціально-економічному розвитку провести соціо-енергетичний аналіз сучасної парадигми держави².

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Як відомо, в останній третині XIX ст. виявилася неспроможність ринку, коли "невидима рука" не змогла забезпечити ефективність за Парето з низки причин, до яких належать: природна монополія, необхідність створювати спільні блага, інформаційна асиметрія, наявність зовнішніх ефектів, ендогенні або неприйнятні вподобання споживачів, неповні ринки страхування, міжчасові проблеми тощо. Неспроможність ринку об'єктивно зумовила необхідність державного втручання в регулювання соціально-економічних процесів через систему оподаткування, стимулювання сукупного попиту, виробництво суспільних благ, прийняття рішень щодо перерозподілу ресурсів і доходів, антимонопольну політику, регулювання грошової маси тощо.

Успіхи державного регулювання економіки у XX ст., особливо його соціальної спрямованості, важко було переоцінити. У середині XX ст. концепція "держави всезагального добробуту", обгрунтована А. Мюллером-Армаком, Л. Ерхардом, Ф. Мейером, Х. Ламбертом, А. Пігу була ідейною основою функціонування соціального ринкового господарства. А. Мюллер-Армак визначав соціальне ринкове господарство як "...ідею політичного порядку, метою якого є поєднання суспільства, побудованого на конкуренції, приватній ініціативі з соціальним прогресом, забезпеченням саме продуктивності ринкової економіки" [6, с. 67]. За задумом Л. Ерхарда, соціальна політика держави у ФРН мала своїм завданням втілення в життя таких соціальних цінностей, як справедливість, безпека, мир, свобода й добробут. На перший план у цій політиці висувалася відповідальність суспільства за умови існування кожного його громадянина. Через систему перерозподілу доходів і власності держава повинна була гарантувати кожному громадянину належний рівень життя. У той же час відповідно до ідеї "суспільства ефективної конкуренції" кожний громадянин повинен відчувати відповідальність за рівень своєї ініціативи та активності в плані

забезпечення власного існування. Як писав Л. Ерхард, "Соціальне ринкове господарство... може бути гарантованим лише в тому випадку, якщо дякуючи вільному змаганню найкращі досягнення отримують переваги перед менш задовільними. На цій базі може бути досягнуто найбільш сприятливе забезпечення потреб з точки зору кількості, якості та рівня цін. У той же час цей принцип означає, що підвищеним досягненням забезпечується більший прибуток і що "соціально" більш цінний підприємець отримує більшу гарантію успіху й нові можливості" [8, с. 230—231]. У другій половині XX ст. соціалізація господарства стала "візитною карткою" успішних західноєвропейських країн.

Однак на зламі XX—XXI ст. така політика почала замінюватись політикою економічного консерватизму та певною обмеженістю втручання держави в економіку. Зовнішніми причинами цих змін стали суперечності нарощування інтеграційних і глобалізаційних процесів, посилення міжнародної конкуренції, підвищення ролі міжнародних організацій, міжнародний рух капіталу, ресурсів, робочої сили. До внутрішніх причин відносяться фактори неспроможності держави, які проявилися через викривленість і недостовірність інформації, що використовувалася у процесі прийняття централізованих рішень, бюрократизацію і корумпованість державного апарату, економічні кризи, бюджетні дисбаланси, неспроможність держави ефективно впливати на наслідки прийнятих нею рішень.

Учені помітили й обгрунтували прояви та причини неспроможності уряду, передусім, як суб'єкта суспільно-економічних відносин: а) парадокс голосування — ситуація, коли "наказ виборців" може й не виражати волю більшості; б) інтенсивність вподобань і пакетування позицій, коли втрачає внаслідок не ефективного суспільного вибору припадають на меншість й навіть "переконлива" перемога на виборах не засвідчує, що пакет пропозицій, який набрав більшість голосів, є від початку до кінця "наказом виборців"; в) пошуки ренти — коли на відміну від приватних фірм, державні підприємства не змушені проходити випробування ринком; г) розподіл "державного пирога" за інтересами регіонів; д) обмежені часові горизонти, породжені виборчими циклами, зумовлюють виправдання недостатнього інвестування; е) позування перед громадськістю — коли представники влади постають перед необхідністю умовно визначати граничну суспільну цінність таких благ, як націо-

нальна оборона, охорона здоров'я, закон і порядок, особиста безпека членів суспільства тощо, не маючи для цього визначення надійної методики оцінки обсягу вигод від їхньої діяльності; є) здатність державних підприємств обмежувати конкуренцію, а то й виступати чистими монополістами; ж) використання ресурсів не за призначенням в умовах, коли існують труднощі оцінювання наданих послуг; з) державні службовці при прийнятті рішень не завжди діють на основі етичних стандартів; і) розмиті повноваження — ухвалення законів, запровадження адміністративних норм або видання судового наказу автоматично визначає цілі й засоби втілення такої політики в життя; й) фіскальні зовнішні ефекти — несправедливий розподіл місцевих суспільних благ та ін. Наведені прояви неспроможності держави показують лише той факт, що у сучасному суспільстві немає і не може бути однозначних рішень та універсальних методів розв'язання суспільних проблем за допомогою держави. Відповідальність за їхнє вирішення певною мірою повинні нести усі економічні суб'єкти, і питання стоїть лише про співвідношення їхніх функцій та механізми взаємодії, які дуже складні і вимагають аналізу рушійних сил їхньої діяльності.

Довгий час існувала думка, що рішення, які ухвалюються окремими політиками, політичними чи державними організаціями, повинні мати на меті принесення максимальної користі суспільству. Дж. Бьюкенен досліджував шляхи обмеження державного регулювання, вважаючи, що суспільний вибір — це політичний ринок, на якому взаємодіють політики, виборці та державні чиновники. Продавцем виступає політик, покупцем — виборець, а держава повинна виконувати посередницькі функції. Політики пропонують пакети різних програм, а виборці, коли вони вибирають одну із цих програм, розплачуються своїми голосами. Купівля-продаж передвиборних програм становить суть сучасної представницької демократії. Конкуренція політиків за голоси виборців веде до посилення втручання держави в економіку. На думку Дж. Бьюкенена, завдання полягає у тому, щоб підготувати нову систему розробки політичних рішень, схожу на ту, яка виникає при виборі рішень на товарному ринку. На політичному і товарному ринках існує різниця у мотивах поведінки, а головне — "неоднакова структура" ринкової і політичної систем. Політичні рішення — це вибір альтернативних варіантів (як і на товарних ринках). Такий обмін не зовсім раціональний, адже частіше податки сплачують одні, а блага за рахунок податків отримують інші. Лиш на політичному ринку замість

² Парадигма (від грецьк. *παράδειγμα* — приклад, модель, зразок) — усвідомлення світу на основі ідей, поглядів і понять.

принципу "один долар — один голос" діє принцип "одна людина — один голос". Саме з цим принципом теоретики суспільного вибору пов'язували високу вірогідність появи у сфері політики результатів, які не можуть бути оптимальними з погляду суспільства. Дж.Бьюкенен писав: "Політика — складна система обміну між індивідами, у якій останні намагаються колективно досягнути своїх власних цілей, оскільки не можуть реалізувати їх шляхом звичайного ринкового обміну. Тут немає інших інтересів, крім індивідуальних. На ринку люди міняють яблука на апельсини, а в політиці — погоджуються платити податки в обмін на блага, необхідні всім і кожному — від місцевої пожежної охорони до суду" [1, с. 23]. Він досліджував проблему вибору такого механізму, який би мінімізував негативні наслідки перерозподільних процесів і максимізував позитивні.

Р. Грінберг і О. Рубінштейн ввели ключове поняття економічної соціодинаміки — "соціодинамічний мультиплікатор економічного зростання", який функціонує у вигляді взаємодії трьох елементів, що становлять: 1) соціальний ефект, який в концепції економічної соціодинаміки утворюється унаслідок дій держави, направлених на задоволення таких потреб суспільства, які "не зводяться", і виявляється у вигляді якісного поліпшення суспільного середовища; 2) яскраво виражена схильність індивідуумів до творення, яка за певних умов спонукає їх до використання переваг поліпшеного суспільного середовища; 3) сукупність формальних і неформальних інститутів, які повинні забезпечувати з'єднання соціального ефекту зі схильністю індивідуумів до творення. Відповідно до постулатів економічної соціодинаміки, кожен суб'єкт ринку, включаючи державу, реалізує в процесі обміну власні інтереси, а їхній сукупний попит формується під впливом індивідуальної і соціальної корисності. Тому умови рівноваги виконуються лише тоді, коли граничні витрати зрівнюються з сумою граничної індивідуальної та граничної соціальної корисності:

$$MCR = MUI + MUS, \text{ де:}$$

MCR — граничні витрати;

MUI — гранична індивідуальна корисність;

MUS — гранична соціальна корисність.

Таким чином, замінивши принцип всезагальності нормативного

індивідуалізму на більш м'яку умову взаємодоповнюваності індивідуальної та соціальної корисності, автори прийшли до висновку про комплементарність інтересів індивідуальних суб'єктів ринку і держави, визначивши тим самим і новий склад учасників ринку. Як пише Р. Грінберг, це "приводить до радикальної зміни уявлень про державу, до її позиціонування як автономного ринкового гравця, що максимізує соціальну корисність" [2, с. 34].

Отже, раціонально вважається така поведінка держави, яка, максимізувавши соціальну корисність, одночасно реалізує Парето-поліпшення. Раціональність її поведінки має відповідати трьом принципам: 1) необхідності регулювання процесів використання ресурсів виробництва; 2) доцільності державної підтримки соціальної сфери; 3) демократичного прагматизму, який вказує на максимально ефективні способи і процедури розподілу засобів, що знаходяться у власності держави. Тільки в результаті реалізації вказаних принципів виникає специфічний соціальний ефект, який при взаємодії з адекватним інституційним середовищем сприяє самозростанню національного багатства.

Р. Грінберг та О. Рубінштейн надають значної уваги структурі потреб і інтересів держави як ринкового суб'єкта, а також засобам їх реалізації. Визначаючи об'єкт державних інтересів, вони приділяють велику увагу приділяють аналізу мериторних благ, назвавши мериторику Р. Масгрейва³ "передісторією" "Економічної соціодинаміки".

Суть концепції "мериторних благ" полягає в тому, що суспільство, спираючись на ціннісні судження, може пред'явити такий попит на деякі блага, який перевищує сукупний попит індивідів. Це блага специфічні й не обов'язково матеріальні. Вони, з нашого погляду, мають служити гарантією національної безпеки суспільства, бути спрямованими на забезпечення соціальної рівноваги, відновлення умов існування та збереження національної самобутності, матеріальних і моральних цінностей, культурних традицій, звичаїв тощо. Задоволення потреб суспільства, досягнення поставлених цілей — це і є та віддача, яка перетворює державні витрати на інвестиції, навіть не дивлячись на те, що не всі суспільні інтереси можна виразити в термінах економічного зростання.

Автори "Економічної соціодинаміки" як об'єкт державного (суспільного) інтересу визначають "опікувані блага" — суму суспільних і мериторних благ. За їхнім висловом, "...ядро "економічної соціодинаміки" визначає феномен потреб, які не "зводяться", а також перехід від методологічного індивідуалізму до м'якшого принципу комплементарності індивідуальної і соціальної корисності, що допускає існування групових переваг разом з перевагами індивідуумів" [3]. Отже, перегляду потребує сама основа вибору орієнтирів національного розвитку. Настав час, коли квазігарантії держави треба замінити реальними державними зобов'язаннями. Власне, парламент і є тим суспільним інститутом, де з урахуванням ресурсних обмежень виробляється поточна і довгострокова система пріоритетів, що обумовлюють нормативні частки бюджетних витрат для всієї сукупності інтересів суспільства.

Рівень задоволення різноманітних потреб членів суспільства визначає рівень їх матеріального добробуту і ступінь соціального розвитку. Потреби частіше задовольняються спільно, й тому, крім індивідуальних, важливо виділити потреби держави та різних соціальних груп. Потреби проявляються через інтереси, а інтереси виступають як форма прояву економічних (соціальних) відносин. Вони реалізуються в суспільстві, залежать від діючих у даний час соціально-правових норм, звичаїв, моделей поведінки. У різних соціальних умовах вони формуються відповідно до того становища, яке має конкретний суб'єкт у даному середовищі. Суспільство не може на основі законодавства повністю прописати усі можливі форми поведінки конкретної особи чи соціальних груп, тому їх інтереси у певному напрямку можуть формуватися паралельно офіційним на основі неформальних стосунків і відноситися до всіх процесів суспільного відтворення, включаючи перерозподільні відносини, тіньові процеси, соціальні взаємозалежності.

Із реалізацією економічних інтересів різних суб'єктів тісно пов'язана їх економічна й соціальна відповідальність. Інтереси та відповідальність соціальних суб'єктів завжди відображають конкретний реальний стан суспільства, бо й самі залежать від місця суб'єктів у цьому суспільстві. Суб'єкти, вступаючи в економічні відносини, реалізують свої потреби та інтереси шляхом створення, розподілу і перерозподілу благ. Вони несуть економічну відповідальність, приймаючи рішення щодо вибору певних видів діяльності перед тими суб'єктами, з якими вони вступають в економічні відносини. Крім економічної відпо-

³ Він розробив концепцію трьох функцій держави, які реалізуються через систему державних фінансів: функції розміщення (аллокації) ресурсів, (пере)розподілу доходів, стабілізації економіки, що вважають однією з найбільш продуктивних ідей в історії соціальних наук. Робота Масгрейва "Теорія державних фінансів. Дослідження державного господарства" (1959 р.) стала тою віхою, що на цілі десятиліття визначила проблеми та заклала основи уявлень про державу для всіх спеціалістів по державних фінансах із усього світу.

відальності, існує соціальна відповідальність за реалізацію власних цілей, підвищення добробуту і забезпечення умов для соціальної захищеності. Ці два види відповідальності взаємно зумовлені і залежать від міри реалізації потреб, інтересів і відповідальності інших суб'єктів, найчастіше, через опосередкування ринкових стосунків. В умовах ринку "...зміст раціонального вибору полягає в тому, що він є інструментом надання суб'єктові відповідальності, а, значить, і свободи. В цьому полягає фундаментальна соціальна функція раціонального вибору [10, с. 65].

ВИСНОВКИ Й ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Із логіки нашого дослідження можна зробити деякі висновки:

1. Зміна ролі держави у регулюванні соціально-економічних відносин була об'єктивною реакцією на вимоги часу, а форми і методи втручання держави в економіку, види й методи економічної політики на різних етапах були науково обгрунтованими й сприяли розв'язанню нагальних потреб суспільства. Однак принципи економічної політики, як правило, були спрямованими на забезпечення економічної рівноваги й задоволення зростаючих суспільних потреб. В основу політики не вкладалися механізми соціальної взаємодії, які представляють організаційну культуру суспільства. Більшість неспроможностей держави, з нашого погляду, мали саме цю глибинну причину.

2. Визначення нової ролі держави як суб'єкта ринкових відносин дає можливість по-іншому сприймати її можливості й міру відповідальності за розв'язання суспільних проблем. Держава як суб'єкт ринкових відносин має власні потреби й інтереси, спрямовані на збереження економічної і соціальної безпеки, на ефективність соціально-економічної динаміки, розв'язання проблем суспільства, які виникають під впливом глобалізаційного розвитку. Ефективність державних інвестицій необхідно розглядати через агреговані макроекономічні показники.

3. Запропонована парадигма держави вимагає подальшого глибокого обгрунтування з точки зору пояснення взаємозв'язку державних інтересів із системою інтересів, суб'єктами яких виступають бізнесові структури і громадянське суспільство, вивчення їхньої специфіки та механізмів реалізації на різних рівнях організаційної структури суспільства. Складність наукового дослідження цих проблем полягає у необхідності врахування низки специфічних для кожної країни національно-історичних, соціокультурних, моральних, психологічних та інших факторів, які зумовлюють

особливості господарського менталітету, пріоритети у формуванні потреб та інтересів різних суб'єктів, принципи їхньої поведінки за тих чи інших формальних чи неформальних обставин. Таке дослідження вимагає використання наукових здобутків представників усіх соціальних наук у даному напрямі.

Література:

1. Бьюкенен Дж. М. Конституция экономической политики / Пер. с англ. Серия: "Нобелевские лауреаты по экономике". — М., 1997. — Т. 1. — С. 23.
2. Гринберг Р. Держава в економіці знань. Економіка України. — 2008. — № 10. — С. 28—39.
3. Гринберг Р. С., Рубинштейн А. Я. Экономическая социодинамика. М.: ИСЭПРЕСС, 2000. — 436 с.
4. Евстигнеева Л., Евстигнеев Р. Преодоление "третьего пути" // Вопросы экономики. — 2006. — № 2. — С. 11—18.

5. Иноземцев В. А., Кузнецова Е. С. К социодинамике хозяйственных систем. Эскиз экономической истории XX века // Свободная мысль — XXI. — 2001. — № 1. — С. 14—36.

6. Ламберт Х. Социальная рыночная экономика. Германский путь. — М.: Дело, 1993. — 267 с.

7. Полтерович В. Кризис экономической теории. Доклад на научном семинаре Отделения экономики и ЦЭМИ РАН // Материалы научного семинара ОЭ и ЦЭМИ РАН 21—23 ноября 1998 года. — М., 1998. — С. 15.

8. Рубинштейн А. Я. Экономика общественных предпочтений. — СПб.: Алетейя. — 2008. — С. 351—355.

9. Эрхард Л. Благосостояние для всех. — М.: Начала-Пресс, 1991. — С. 230—231

10. Яременко О., Панкратова О. Институты й економічна свобода господарювальних суб'єктів. Економічна теорія. — 2007. — № 3. — С. 56—71.

Новини

МІНТРАНС: ЄБРР НАДАЄ "УКРЗАЛІЗНИЦІ" 62,5 МЛН ДОЛ. КРЕДИТУ

Європейський банк реконструкції та розвитку надає "Укрзалізниці" 62,5 мільйони доларів кредиту для оновлення рухомого складу. Відповідну кредитну угоду підписали сьогодні директор бізнес-групи інфраструктури ЄБРР Томас Маєр, Генеральний директор Михайло Костюк та начальник Донецької залізниці Микола Сергієнко.

Кредит між "Укрзалізницею" та

ЄБРР підписано на вигідних умовах для українського підприємства строком на 10 років. Передбачається, що кошти кредиту будуть спрямовані на оновлення вагонів та іншого залізничного рухомого складу. За словами Міністра транспорту та зв'язку України Йосипа Вінського, закуповуючи рухомий склад, залізниця тим самим підтримує національну промисловість та зберігає робочі місця.

МІНЕКОНОМІКИ: ЦІНОВА СИТУАЦІЯ НА ВНУТРІШНЬОМУ РИНКУ ЗНАХОДИТЬСЯ ПІД ПОСТІЙНИМ КОНТРОЛЕМ

Протягом останнього тижня спостерігаються окремі випадки застосування суб'єктами господарювання цін у доларовому еквіваленті. Падіння курсу гривні до долара США у листопаді-грудні поточного року супроводжувалося не завжди обгрунтованим зростанням оптових цін виробників.

"Одночасно, — переконаний Міністр економіки Богдан Данилишин, — "доларизація" ціноутворення може призвести до руйнації сталих економічних зв'язків, нівелюванню зусиль Уряду щодо стабілізації

цінової ситуації на внутрішньому ринку".

Пунктом 1 постанови Кабінету Міністрів України від 18 грудня 1998 р. № 1998 "Про удосконалення порядку формування цін" визначено, "... що формування, встановлення та застосування суб'єктами підприємництва вільних цін на території України здійснюються виключно у національній грошовій одиниці".

"Недотримання зазначених вимог постанови є порушенням державної дисципліни цін", — наголосив Богдан Данилишин.